Súd:	Okresný súd Prešov
Spisová značka:	16C/164/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8111219994
Dátum vydania rozhodnutia:	08. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Jozef Jaselský
ECLI:	ECLI:SK:OSPO:2017:8111219994.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom, JUDr. Jozefom Jaselským, v právnej veci žalobcov: X./. M. L.U., P.. XX.X.XXXX, Y. G. Č.. XX, X./. T. L., P.. X.X.XXXX, Y. G. Č.. XX, právne zastúpených: JUDr. Jozef Tomko, advokát so sídlom Floriánova 2, 080 01 Prešov, proti žalovaným: 1/ Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Dostojevského rad č. 4, 815 74 Bratislava, IČO: 00 151 700, 2/ G.. X. H., P.. X.X.XXXX, L. XXXX/XXX, XXXXX L., právne zastúpený: JUDr. Miloš Kaščák, advokát so sídlom Kalinčiakova 10, 093 01 Vranov nad Topľou, o náhradu škody, takto

r o z h o d o l :

I. Konanie vo vzťahu k žalobkyni v 2. rade z a s t a v u j e.

II. Konanie v časti náhrady škody v sume 5.348,92 Eur z a s t a v u j e.

III. Žalovaní v 1. a v 2. rade sú p o v i n n í zaplatiť žalobcovi v 1. rade nemajetkovú ujmu vo výške 20.000 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného.

IV. V prevyšujúcej časti žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy z a m i e t a.

V. Žalovaní v 1. a v 2. rade s ú p o v i n n í spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi v 1. rade trovy konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobcovia v 1. a 2. rade sa svojou žalobou doručenou súdu dňa 16.5.2011 domáhali voči žalovanému 1. rade náhrady škody vo výške 175.348,92 € titulom náhrady škody a nemajetkovej ujmy. Svoju žalobu odôvodnili tým, že dňa 8.6.2008 asi o 02.30 hod. X.
H.Á., viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia Combi, ev. č. J.-XXX Y., po štátnej ceste v smere od obce Č. P. X.A. P. A. L., A.. J. P. X., a medzi uvedenými obcami po prejdení tiahlej pravotočivej zákruty rýchlosť jazdy motorového vozidla neprispôsobil vlastnostiam vozovky, v dôsledku čoho s motorovým vozidlo prešiel do protismeru, kde došlo k čelnej zrážke s protiidúcim osobným motorovým vozidlom VW Golf, ev. č. U.-XXX Y., ktoré viedol poškodený G. H., ktorý pri zrážke utrpel ťažké zranenia, ktorým na mieste podľahol a spolujazdkyňa v osobnom motorovom vozidle VW Golf P. L., dcéra žalobcov v 1. a 2. rade, ktorá pri zrážke utrpela ťažké zranenia, ktorým na mieste podľahla. Navyše spolujazdkyňa v osobnom motorovom vozidle, ktoré viedol obvinený, X.Š. H., J. D., utrpela otras mozgu 11. stupňa, trieštivú zlomeninu ľavej stehennej kosti a ďalšie zranenia s dobou liečenia najmenej 6 mesiacov a ťažké zranenia utrpel aj obvinený, X. H.. Trestné konanie v danej veci vedené pod sp. zn. 32T/32/2010 nebolo ku dňu podania žaloby právoplatne skončené. Motorové vozidlo zn. Škoda Octavia Combi, ev. č. J.-XXX Y., bolo poistené u žalovaného v 1. rade na základe uzavretého povinného zmluvného poistenia

zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. U žalovaného v 1. rade je toto konanie vedené pod číslom škodovej udalosti XXXXXXXXXX a tento je pasívne legitimovaný podľa § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalobcovia v 1. a 2. rade po smrti svojej dcéry mali náklady z titulu pohrebného v celkovej výške 5.018,92 €. Žalobcovia v 1. a 2. rade si taktiež uplatnili zaplatenie sumy 330 €, ktorá pozostáva z poškodených vecí, ktoré ich dcéra v čase dopravnej nehody mala pri sebe. Okrem horeuvedených nákladov, žalobcovia v 1. a 2. rade si ako pozostalé blízke osoby (rodičia zomrelej obeti dopravnej nehody) uplatnili náhradu nemajetkovej ujmy v sume 170.000 €. S použitím eurokonformného výkladu pojmov „náhrada škody, škoda na zdraví“ v ust. § 4 ods. 1 a 2, § 4 ods. 4 a § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. a s prihliadnutím k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia, z hľadiska zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vyvolaný prevádzkou motorových vozidiel, sa v rámci náhrady škody odškodňuje aj nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehody (ako poškodeným), za ktorú možno priznať náhradu (zadosťučinenie) peňažnou formou podľa § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, ktorú v širšom ponímaní treba považovať za škodu na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a/ zák. č. 381/2001 Z.z.. Takáto náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka preto spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa cit. zákona. Analogické použitie ust. § 420 ods. 2 a § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka sa v danom prípade uplatní len pri určení osoby zodpovednej za zásah proti osobnosti fyzickej osoby vyvolaný osobitnou povahou prevádzky dopravných prostriedkov, avšak pri skúmaní predpokladov tejto zodpovednosti treba postupovať podľa § 13 Občianskeho zákonníka, pretože predmetom konania je náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch (peňažné zadosťučinenie) ako občianskoprávnej sankcie za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti. Na danú vec (jej základ) nemožno analogicky aplikovať osobitné ustanovenia, ktoré upravujú podmienky vzniku a predpoklady zodpovednosti za škodu, ani liberačné a moderačné ustanovenia, ani ust. § 441 Občianskeho zákonníka o zavinení poškodeného. Tomuto postupu jednoznačne korešponduje aktuálna súdna prax Krajského súdu v Košiciach, keď svojim rozsudkom č.k. 11Co 12/2009-370 zo dňa 3.3.2010 podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok č.k. 10C 50/2004-305 z 12.9.2008 potvrdil, ktorým prvostupňový súd konštatoval, že nárok žalobcov je čo do základu dôvodný. Nárok žalobcov v 1. a 2. rade je v celom rozsahu opodstatnený, nakoľko protiprávnym konaním prišli o svoju jedinú dcéru, pre ktorú podriaďovali celý život. Nebohá P. L. v čase dopravnej nehody mala 20 rokov a bola študentkou prvého ročníka Fakulty manažmentu Prešovskej univerzity. Žalobcovia majú zato, že ich dcéra mala perspektívu dobrého života a v budúcnosti by sa riadne postarala o svojich rodičov, čo sa však už nestane. Žalobcovia v 1. a 2. rade celý svoj život, svoju prácu a starostlivosť orientovali len pre dcéru a táto naopak, svojim vrelým, úprimným emotívnym vzťahom im to sústavne vracala, spoločne sa radovali a prežívali všetky úspechy, ktoré dosahovala či už v štúdiu, osobnom živote, pri spoločných podujatiach, dovolenkách na zotavenie a pod. tak, aby táto integrita bola trvalá až do smrti žalobcov v 1. a 2. rade. Škodca, X. H., túto symbiózu i radosť zo spoločného života a spolužitia obrátil na ruby, keď žalobcovia v 1. a 2. rade ako rodičia, prežili svoju dcéru, ktorá následkom protiprávneho správania sa škodu prišla o život. Pritom škodca ničím vo vzťahu k žalobcom v 1. a 2. rade neprejavil ľútosť. Podľa žalobcov v 1. a 2. rade náhrada nemajetkovej ujmy v sume 170.000 € je len minimálnou satisfakciou za stratu ich dcéry a za zničenie ich doterajšej veľmi šťastnej životnej kontinuity. Zákon dáva súdu povinnosť prihliadnuť na dve hľadiská a to na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva. Určenie výšky peňažnej satisfakcie má byť s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy súd musí mať za preukázané, že sú tu okolnosti preukazujúce, že v konkrétnom prípade nestačí zadosťučinenie v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to ani z hľadiska intenzity trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi, vzhľadom na postavenie žalobcu v rodine a v spoločnosti (NS SR R 21/1995). Výška peňažnej satisfakcie pritom je určovaná voľnou úvahou súdu, takže neprichádza do úvahy znalecké dokazovanie. Žalobcovia v 1. a 2. rade majú zato, že povinnosť zaplatiť požadovanú sumu vo výške 170.000 € zo strany žalovaného jednoznačne vyplýva i z čl. V. všeobecných poistných podmienok pre povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré boli vydané žalovaným v 1. rade, v ktorom bol stanovený limit poistného plnenia. Žalovaný v 1. rade má povinnosť plniť v prípade škodovej udalosti do sumy 19.000.000 Sk, čo predstavuje čiastku vo výške 630.684,46 €. Žalovaný v 1. rade po zaplatení škody žalobcom v 1. a 2. rade si bude môcť voči poistenému - X. H. uplatniť náhradu vo forme regresu, lebo tento porušil platné dopravné predpisy obzvlášť hrubým spôsobom, keď neprimeranou veľkou rýchlosťou nezvládol svoje osobné motorové vozidlo a prešiel do protismeru, kde došlo ku kolízii s vozidlom, v ktorom vola usmrtená dcéra žalobcov v 1. a 2. rade. Čo sa týka premlčania zákon vo

veciach náhrady škody upravuje trojročnú objektívnu premlčaciu lehotu, ktorá začína plynúť dňom, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla, čiže je to spravidla deň dopravnej nehody. Plynutie subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 106 ods. 1 OZ (dvojročná lehota) začína odvtedy, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Nárok žalobcov v 1. a 2. rade na náhradu škody nie je premlčaný, nakoľko si svoj nárok riadne uplatnili už v trestnom konaní sp. zn. 32T 32/2010 OS Prešov, čo jednoznačne potvrdzuje i trestný rozkaz v tomto konaní, podľa ktorého poškodené strany, M. L., P.. XX.X.XXXX, Y. G. Č.. XX, A.. E.A., s nárokmi na náhradu škody odkazuje na občianske súdne konanie.

2. Tunajší súd uznesením zo dňa 7.11.2016, č.k. 16C/164/2011-250, na základe návrhu žalobcov v 1. a 2. rade zo dňa 24.10.2011 pripustil vstup do konania G.. X. H., ako žalovaného v 2. rade a zároveň zmenu žaloby, v zmysle ktorej sú žalovaní v 1. a 2. rade povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade sumu vo výške 175.348,92 €.

3. Žalobcovia v 1. a 2. rade pred predneseným žaloby na pojednávaní dňa 21.12.2016 vzali späť žalobu v časti náhrady škody vo výške 1.647,65 €. Na pojednávaní dňa 12.4.2017 žalobcovia vzali žalobu v časti náhrady škody týkajúcej sa poškodených vecí (oblečenia) vo výške 330 € späť. Na pojednávaní konanom dňa 31.5.2017 žalobcovia vzali žalobu čo do zvyšku nároku na náhradu škody späť a predmetom konania tak zostal iba nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 170.000 €.

4. Žalobkyňa v 2. rade, T. L., v podaní doručenom súdu dňa 6.7.2017, vzala žalobu späť a žiadala konanie vo vzťahu k nej zastaviť.

5. Podľa § 144 zák. č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „Civilný sporový poriadok“) Žalobca môže vziať žalobu späť.

6. Podľa § 145 ods. 1 Civilného sporového poriadku Ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

7. Podľa § 146 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku Súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie. Súhlas žalovaného je potrebný vždy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

8. Vzhľadom na citovanú právnu úpravu, späťvzatie žaloby a súhlas žalovaných so späťvzatím, súd konanie vo vzťahu k žalobkyni v 2. rade ako aj v časti náhrady škody zastavil.

9. Žalovaný v 1. rade vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 27.3.2013 navrhol žalobu zamietnuť. Poukázal jednotlivé znaky a povahu inštitútu nároku na náhradu nemateriálnej ujmy podľa § 13 Občianskeho zákonníka na jednej strane, a na druhej strane inštitútu nároku na náhradu škody podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Už samotné systematické zaradenie týchto nárokov v obsahovej štruktúre Občianskeho zákonníka jasne naznačuje, že uvedené nároky sú odlišné tak svojou povahou, charakterom, pojmovým vymedzením, predpokladmi vzniku ako aj ich funkciou, ktorú majú plniť v systéme občianskoprávnych vzťahov. Kým nárok podľa § 13 Občianskeho zákonníka predpokladá určitý zásah do osobnej nemajetkovej sféry a integrity jednotlivca, nárok na náhradu škody podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka predpokladá určitú majetkovú ujmu, zásah do majetkovej sféry jednotlivca, resp. pri náhrade škody na zdraví zásah do zdravotného stavu jednotlivca. Nárok podľa § 13 Občianskeho zákonníka má predovšetkým satisfakčnú funkciu, teda jeho účelom je poskytnúť zadosťučinenie osobe, do ktorej osobnej sféry bolo zasiahnuté. Nárok na náhradu škody podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka má na rozdiel od toho predovšetkým reparačnú funkciu. Teda jeho účelom je predovšetkým napraviť zásah do majetkovej sféry poškodeného, aby v dôsledku utrpenej škody nebol materiálne ukrátený. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nárok na náhradu nemateriálnej ujmy podľa § 13 Občianskeho zákonníka na jednej strane a nárok na náhradu škody na strane druhej, sú dva rozdielne nároky, ktoré nemožno stotožňovať ani analogicky pojmovo zamieňať, a to ani za účelom stanovenia rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Zákon č. 381/2001 Z.z. jednoznačným spôsobom v § 4 ods. 1 taxatívne vymedzuje rozsah povinného zmluvného poistenia, ktoré sa vzťahuje výlučne na náhradu škody (nie na inú náhradu), pričom taxatívnym spôsobom vymenúva náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci, náhradu účelne vynaložených

nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní jedno divých nárokov na náhradu škody, ako aj náhradu ušlého zisku. Nemožno sa stotožniť s výkladom pojmu škoda a náhrada škody uvedenom v žalobe, podľa ktorého tento pojem zahŕňa aj nemajetkovú ujmu, resp. náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka, a podľa ktorého nemajetková ujma je v širšom ponímaní škoda na zdraví. V prípade tohto nároku si totiž žalobca neuplatňuje nárok na odškodnenie zásahu do jeho zdravotného stavu, ale nárok na satisfakciu za neoprávnený zásah do jeho osobnostnej sféry a integrity, ktorá bola narušená smrťou im blízkej osoby. Nemožno teda túto ujmu ani v širšom ponímaní chápať ako náhradu škody. Aj sám Občiansky zákonník prísne rozlišuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do práva na ochranu osobnosti na jednej strane, a nárok na náhradu škody na strane druhej. Aj samotné smernice Európskeho parlamentu a Rady vo svojich ustanoveniach používajú pojmy náhrada škody alebo ujma na zdraví (článok 1 smernice Rady 90/232/EHS; článok 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS). Ani z uvedených ustanovení noriem Európskej únie nie je možné vyvodiť, aby pojem náhrada škody resp. ujma na zdraví v kontexte systému povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zahŕňali aj náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do práv na ochranu osobnosti. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že nárok na náhradu nemateriálnej ujmy podľa § 13 Občianskeho zákonníka nemožno stotožňovať a zamieňať s nárokom na náhradu škody podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka a teda keďže sa v prípade nároku žalobcov nejedná o nárok na náhradu škody, tento nie je krytý ani povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a nie je preto daná ani pasívna legitimácia žalovaného v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z.

10. Žalovaný v 1. rade v podaní doručenom súdu dňa 13.10.2017 uviedol, že ak sa súd nestotožní s jeho stanoviskom vznáša námietku premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože premlčacia doba začala plynúť deň nasledujúci po smrti dcéry žalobcu a voči žalovanému v 1. rade uplynula dňa 9.6.2010. Plynutie premlčacej doby sa u žalovaných posudzuje osobitne, pričom žalobca si v trestnom konaní uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy iba voči žalovanému v 2. rade a nie voči žalovanému v 1. rade.

11. Žalovaný v 2. rade vo svojom vyjadrení zo dňa 19.12.2016 vzniesol námietku premlčania voči uplatnenému nároku, ktorú odôvodnil tým, že dopravná nehoda sa stala dňa 8.6.2008 a žalobcovia žalobu voči jeho osobe podali resp. rozšírili až dňa 25.10.2016. Voči žalovanému v 1. rade žalobcovia nárok uplatnili včas. Stotožnil sa s názorom žalobcov, podľa ktorého je pasívne vecne legitimovaným žalovaný v 1. rade ako poisťovateľ. Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. v spojení s ustanovením § 823 Občianskeho zákonníka sú žalobcovia, ako poškodení, oprávnení uplatniť si svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi. Ide o priamy nárok poškodených na poistné plnenie voči zodpovednej poisťovni, ktorý podľa aktuálnej právnej úpravy treba vykladať eurokonformne a ústavnokonformne ako generálny nárok poškodeného na náhradu škody, pričom poškodenému je dané na výber, či svoj nárok uplatní proti poistenému alebo proti poisťovateľovi. Žalovaný v 2. rade poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C 22/2012 Katarína Haasová proti Rastislavovi Petríkovi a Blanke Holíkovej. Povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzku motorového vozidla pokrývať náhradu škody ako aj náhradu nemajetkovej ujmy.

12. Žalovaný v 2. rade v podaní zo dňa 23.1.2017 uviedol, že zákon nedáva do súvislosti so začiatkom plynutia premlčacej doby subjektívnu vedomosť poškodeného subjektu o tom, kto zasiahol do práv na ochranu osobnosti, ako je to v prípade nároku na náhradu škody. Zo žiadnych ustanovení Občianskeho zákonníka nie je možné vyvodiť, že dňom zásahu do práv žalobcov na ochranu osobnosti je nadobudnutie právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku. Nie je možné súhlasiť s názorom, že žalobcovia sa dozvedeli o tom, kto im škodu spôsobil až z právoplatného rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 18.5.2016. Žalovaný ďalej poukázal na čl. 55 - 58 rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ktorý sa vysporiadal aj s argumentáciou vlády SR vychádzajúcou z uznesenia NS SR sp. zn. 4 Cdo 168/2009. Nevyhnutnosť extenzívneho výkladu pojmu škoda na zdraví, ktorý má zahŕňať aj imateriálnu umu odôvodnil Súdny dvor EÚ účelom smernice, ktorým je posilnenie ochrany pozostalých.

13. Súd vykonal dokazovanie vypočutím žalobcu v 1. rade a listinnými dôkazmi (žaloba, rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 32T/32/2010 a Krajského súdu Prešov sp. zn. 9To/45/2015, listina o prehliadke mŕtveho, úmrtný list, zápisnica o výsluchu žalobcu v 1. rade v prípravnom konaní, výmenným listom - poukazom MUDr. Miroslava Baníka) písomnými vyjadreniami žalobcu a žalovaných, ako aj ostatným spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

14. Zo zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného, M. L., zo dňa 13.8.2008 súd zistil, že žalobca v 1 rade si uplatnil jednak náhradu škody (pohrebné trovy a hrobka) ako aj náhradu za poškodenie zdravia s následnou stratou na živote dcéry vo výške 10.000.000,-Sk.

15. Rozsudkom Okresného súdu Prešov, č.k. 32T/32/2010-904 zo dňa 19.6.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, č.k. 9To/45/2015-953, bol žalovaný v 2. rade uznaný vinným, zo spáchania prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zák. a prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že dňa 8.6.2008 približne o 02.30 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia Combi ev. č. J.-XXX Y. po štátnej ceste v smere od obce Č. P. X. P. A. L., okr. J. P. X. a medzi uvedenými obcami po prejdení tiahlej pravotočivej zákruty rýchlosť jazdy motorového vozidla neprispôsobil svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať a nejazdil takou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú mal rozhľad, v dôsledku čoho s motorovým vozidlom prešiel do protismeru, kde došlo k čelnej zrážke s protiidúcim osobným motorovým vozidlom zn. Volkswagen Golf ev. č. U.-XXX Y., ktoré viedol poškodený G. H., P.. XX.XX.XXXX, P. Y. Z., S.. H. Č.. X/X, A.. U. - A., ktorý pri zrážke utrpel ťažké zranenia, ktorým na mieste podľahol a spolujazdkyňa v osobnom motorovom vozidle zn. Volkswagen Golf P. L., P.. XX.XX.XXXX, P. Y. G. Č.. XX, A.. E., pri zrážke utrpela ťažké zranenia, ktorým na mieste podľahla, pričom spolujazdkyňa v osobnom motorovom vozidle, ktoré viedol obžalovaný, J. D., P.. X.X.XXXX, Y. Z. Č.. XXX, A.. J. P. X.A., utrpela otras mozgu II. stupňa, trieštivú zlomeninu ľavej stehennej kosti a ďalšie zranenia s dobou liečenia najmenej 6 mesiacov a ťažké zranenia utrpel aj sám obžalovaný, čím porušil dôležitú povinnosť uloženú mu podľa § 15 ods. 1 zákona č. 315/1996 o premávke na pozemných komunikáciách účinného do 31.1.2009.

16. V konaní nebolo sporné, že žalovaný v 2. rade mal v čase dopravnej nehody uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla so žalovaným v 1. rade.

17. Žalobca v 1. rade v rámci výsluchu uviedol, že po nehode sa mu zrútil svet. Uviedol, že prekonal slabý infarkt a navštevoval psychiatra. Pred nehodou sa nanič neliečil a nebral žiadne lieky. Po nehode 2 roky užíval tabletky na upokojenie a v súčasnosti berie tabletky na krvný tlak. K hrobe svojej dcéry chodí každý deň. Vzťah medzi ním a dcérou, ktorá bývala v rodičovskom dome, bol veľmi dobrý. Spoločne chodili na dovolenky a každú nedeľu, ak sa neriešil obchod a bolo pekné počasie, šli niekde na výlet. Dcéra im pomáhala s chodom domácnosti. S manželkou podnikali s textilom. Mali niekoľko prevádzok, ktoré po tejto udalosti zavreli, pričom si ponechali iba jednu. Hlavným ťahúňom firmy bola manželka, ktorá však po nehode pracovala z donútenia a o podnikanie stratila záujem. Dcéra im v podnikaní pomáhala, s manželkou chodili na výber tovaru, takisto bola aj účastná pri uzatváraní zmlúv s dodávateľmi atď.. S manželkou počítali s tým, že po nich prevezme podnikanie Okrem toho prevádzkovali aj bistro v Z., kde pracovala a o ktoré sa starala ich dcéra. Toto bistro zriadili pre dcéru a po nehode ho zavreli. Žalobca ďalej uviedol, že sa im žalovaný v 2. rade za smrť ich dcéry dodnes neospravedlnil.

18. V lekárskom náleze zo dňa 16.8.2017 psychiatrička, MUDr. Jana Ondirová, určila diagnózu žalobcu v 1. rade a to recidivujúcu depresívnu poruchu.

19. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd právne uzatvára:

20. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

21. Podľa § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

22. Podľa § 15 Občianskeho zákonníka, po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jeho osobnosti manželovi a deťom, a ak ich niet, jeho rodičom.

23. Podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

24. Podľa § 15 zákona č. 381/2001 Z.z., náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať. Na premlčanie nároku na náhradu škody proti poisťovateľovi platí rovnaká úprava ako na premlčanie nároku proti osobe, ktorá škodu spôsobila.

25. Osobnosť, ktorá je chránená prostredníctvom všeobecného osobnostného práva, v prípade, ak došlo k zásahu do tohto práva má možnosť využiť právne prostriedky ochrany osobnosti, ktoré sú exemplifikatívne uvedené v ustanovení § 13 Občianskeho zákonníka. Prichádzajú do úvahy pokiaľ hrozí alebo je spôsobená ujma v osobnostnej nemajetkovej sfére a majú rôznu povahu. Ktoré z týchto právnych prostriedkov príslušná fyzická osoba na ochranu svojej osobnosti uplatní, bude závislé v prvom rade na jej vôli ovplyvnenej predovšetkým intenzitou a povahou protiprávneho zásahu. Zásah do emocionálnej sféry fyzickej osoby, spôsobený protiprávnym konaním tretej osoby, následkom ktorej je úmrtie blízkej osoby zakladá právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti. Realizácia tejto ochrany je vo výlučnom záujme osôb, ktoré sú v takom úzkom vzťahu k postihnutej fyzickej osobe, že ochrana integrity jeho osobnosti aj po jeho smrti (takzvaná postmortálna ochrana) je ich osobným záujmom. Ide o najbližších príbuzných a to manžel a deti, ak ich niet, o rodičov (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.2.2011 sp. zn. 5 Cdo 265/2009).

26. Strata blízkej osoby je nenapraviteľná, nereparovateľná. Tým je splnená požiadavka § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda právo žalobcu v 1. rade na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keďže zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nezdá byť dostačujúce v prípade smrti blízkej osoby v dôsledku konania inej osoby.

27. Základ nároku voči žalovanému v 2. rade, ktorého zodpovednosť za smrť Nikolety Hudákovej bola ustálená právoplatným rozsudkom v trestnom konaní, je nepochybne daný. Žalovaný v 2. rade svojím konaním zasiahol jednak do osobnostných práv zomrelého, konkrétne do jeho práva na život, zároveň zasiahol do osobnostných práv príbuzných po zomrelom a to konkrétne do ich práva na súkromný a rodinný život. Nárok žalobcu v 1. rade na náhradu nemajetkovej ujmy bol voči nemu uplatnený včas v trestnom konaní v zmysle § 46 ods. 3 Trestného zákona.

28. Súd sa následne zaoberal námietkou žalovaného v 1. rade, že v tomto konaní nie je daná jeho pasívna vecná legitimácia. Žalovaný v 1. rade mala za to, že nie je pasívne vecne legitimovaná. Poukázala pritom na rozhodnutia NS SR a to sp. zn. 4 Cdo 168/2009 zo dňa 20.4.2011, sp. zn. 3 Cdo 301/2012 zo dňa 31.3.2016 a sp. zn. 7Cdo 80/2014 zo dňa 23.2.2017, v zmysle ktorých povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu je krytá výlučne škoda a nie nemajetková ujma za zásah do osobnostných práv poškodených osôb.

29. S týmto právnym názorom žalovaného v 2. rade súd nesúhlasí. Aj keď nie je daná jednotnosť rozhodovania súdov v uvedenej právnej veci, súd vychádzal z rozhodovacej činnosti, ustálenej Krajským súdom v Prešove, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky. V súvislosti s týmto právnym názorom súd poukazuje na rozhodovaciu účinnosť Krajského súdu v Prešove, konkrétne na rozhodnutie sp. zn. 8 Co 33/2016 zo dňa 27.2.2017, v ktorom súd uviedol: “V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že ustanovením § 4 ods. 1 a 2 Zákona číslo 381/2001 Zbierky zákona sa do Slovenského právneho poriadku implementovali ustanovenia Smernice rady číslo 72/166 EHS o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu, spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, ako aj druhej Smernice rady číslo 84/5 EHS o aproximácii právnych predpisov členských štátov, týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel (v súčasnosti kodifikované v spoločnej smernici číslo 2009/103 ES) o poistení zodpovednosti za škodu, spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a kontrola plnenia tejto povinnosti. Z tabuľky zhody, predloženej na

rokovaní Národnej rady Slovenskej republiky vyplýva, že ustanovením § 662 Občianskeho zákonníka implementuje článok 1 Smernice 72/166 ESH a článok 3 Smernice číslo 84/5 EHS. Podľa článku 1 druhého bodu Smernice číslo 2009/103 ES, poškodený znamená akúkoľvek osobu oprávnenú na náhradu, pokiaľ ide o akúkoľvek škodu spôsobenú motorovými vozidlami. Podľa článku 3 citovanej smernice, každý členský štát prijme všetky vhodné opatrenia, aby zabezpečil, že zodpovednosť za škodu, spôsobenú prevádzkou vozidiel obvykle sa nachádzajúcich na jeho území je pokrytá poistením. Výkladom citovaných ustanovení sa zaoberal Súdny dvor Európskej únie v Rozsudku z 24. októbra 2013 vo veci C-22/12, Katarína Haasová proti Rastislavovi Petríkovi, Blanke Holingovej, v ktorom rozhodol, že článok 3 ods. 1 Smernice 2009/103 EHS sa má vykladať tak, že povinné zmluvné poistenie má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy, spôsobenej blízkym osobám obetí, usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Súdny dvor Európskej únie v tejto súvislosti vyslovil, že smernica ponecháva členským štátom právo určiť, aká škoda bude krytá a aké budú podmienky poistenia, no ich sloboda v tomto smere bola neskôr obmedzená. Medzi jazykovými verziami článkom 3 poslednej vety Smernice 2009/103 EHS sú rozdiely, avšak s prihliadnutím na ich účel a štruktúru treba tento pojem interpretovať tak, že medzi škody, ktoré sa musia nahradiť patrí nemajetková ujma, ktorej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo, uplatniteľné v danom spore. Súdny dvor navyše dodal, že na veci nič nemení ani zaradenie § 11 a 13 Občianskeho zákonníka do inej časti, než úpravy náhrady škody. Ak totiž zodpovednosť poisteného vznikla z dopravnej nehody a mala občianskoprávnu povahu, nič nenasvedčuje, že na túto zodpovednosť sa ešte na toto nevzťahuje vnútroštátne hmotné právo zodpovednosti za škodu, na ktoré odkazujú uvedené smernice.“

30. Uvedené rozhodnutie jednoznačným spôsobom rieši otázku zodpovednosti poisťovne ako žalovaného v 1. rade. V bodoch 57 a 58 súdny dvor zdôrazňuje, že bez ohľadu na systematické zaradenie určitého ustanovenia v národnom právnom predpise, ak toto ustanovenie upravuje občianskoprávnu zodpovednosť vznikajúcu v prípade dopravnej nehody, má sa za takéto ustanovenie považovať opatrenie určujúce rozsah krytia zodpovednosti a podmienky tohto krytia. Inak povedané, súdny dvor v tomto odseku v podstate vyslovil, že pojem zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel používaných v Smernici 2009/103 EHS treba vykladať čiastočne, autonómne a podradiť pod neho aj také nároky, ktoré národne právo nezaraďuje medzi nároky na náhradu škody v prísnom slova zmysle, ak ich podstata je podobná. Už z výkladov v bodoch 7 až 13 tohto rozsudku vyplýva, že z ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka vzniká v prípade protiprávnej udalosti dopravnej nehody nárok na náhradu nemajetkovej ujmy aj v peniazoch. Tento nárok má pritom občianskoprávny charakter a v podstate sa svojou povahou približuje objektívnej zodpovednosti za škodu. Z uvedených dôvodov treba v zmysle záverov citovaného rozsudku súdneho dvora článku 3 ods. 1 Smernice 2009/103 EHS vykladať tak, že pod pojem opatrenie určujúce rozsah krytia zodpovednosti a podmienky tohto krytia sa musí zaradiť aj § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z citovaných zásad tak pre súdy Slovenskej republiky vyplýva povinnosť, aby pri výklade ustanovenia Zákona číslo 381/2001 Z.z., v čo najväčšej možnej miere vzali do úvahy znenie a účel tých ustanovení smernice, na ktorých implementáciu bolo toto ustanovenie do nášho právneho poriadku zavedené, aby zaručili tejto smernici úplnú činnosť. Na základe toho má odvolací súd za to, že ustanovenie § 4 ods. 2 písmeno a/ Zákona číslo 381/2001 Z.z. treba vyložiť tak, že poistenie zodpovednosti kryje aj nároky pozostalých na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a pozostalí môžu tieto nároky v zmysle § 15 ods. 1 citovaného zákona uplatniť priamo proti poisťovateľovi a to rovnako, ako všetky ostatné nároky na náhradu škody.

31. V tejto súvislosti poukázal odvolací súd aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky spisová značka I. ÚS 474/2016 zo dňa 17.8.2016, kde sa konštatuje: Ústavný súd dodáva, že k uvedenému záveru dospel s prihliadnutím na samotný účel povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu, spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a súčasne zohľadňujúc zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby, vyvolaný prevádzkou motorového vozidla, ako aj aplikujúc extenzívny výklad pojmu náhrada škody. Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na svoje rozhodnutie, sp. zn. I. ÚS 206/2015 zo dňa 29. apríla 2015, ktorým bola obdobná sťažnosť odmietnutá, ako zjavne neopodstatnená. Podľa Uznesenia Ústavného súdu III. ÚS 645/2015 zo dňa 16.12.2015 vo svetle uvedeného eurokonformného výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 Zákona o povinnom zmluvnom poistení potom platí, že náhrada škody z dôvodu nemajetkovej ujmy spadá do rozsahu krytia povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu, spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku a preto žalovaná v 2. rade ako poisťovateľ zodpovednosti za škodu je pasívne vecne

legitimovaným subjektom, ktorému na základe § 15 ods. 1 veta prvá Zákona číslo 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení vznikla povinnosť uhradiť škodu žalobcom.

32. Rovnako súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 366/2016 zo dňa 16. októbra 2016 z ktorého vyplýva vo vzťahu k pasívnej vecnej legitimácii žalovaného v 1. rade rovnaký právny záver, ako aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 666//2016 zo dňa 11. októbra 2016 o potrebe implementácie eurokomforného výkladu pojmu škoda.

33. Osvojením si týchto právnych názorov, súd mal v tomto konaní za preukázanú aj pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného v 1. rade.

34. Súd sa taktiež zaoberal námietkou žalovaného v 1. o premlčaní nároku žalobcu v 1. rade. Pokiaľ ide o otázku premlčania práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, súdna prax je v tejto otázke nejednotná. Podľa rozhodnutia NS ČR sp. zn. 30 Cdo 792/2007 z 28.6.2007 je právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka nepremlčateľným nárokom. Naopak v zmysle rozsudku NS SR sp. zn. 278/2007 z 1.11.2008 je uvedené právo majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje v 3 ročnej premlčacej dobe. V danom prípade k usmrteniu dcéry žalobcu v 1. rade došlo dňa 8.6.2008, pričom žaloba bola voči žalovanému v 1. rade podaná dňa 16.5.2011, t.j. v rámci doby 3 rokov, a preto ak aj súd vychádza z predpokladu, že uvedené právo sa premlčuje, je potrebné považovať uvedenú námietku žalovaného v 1. rade za nedôvodnú. Okrem toho uplatnenie námietky premlčania by v danom prípade bolo možné považovať za priečiace sa dobrým mravom, nakoľko pre danú vec relevantné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ sp. zn. bolo vydané až v roku 2013, t.j. po podaní žaloby voči žalovanému v 1. rade. Zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby by bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva.

35. K samotnej výške náhrady nemajetkovej ujmy súd uvádza, že pri svojom rozhodovaní sa riadil nasledujúcimi úvahami: Výška náhrady nemajetkovej ujmy závisí od úvahy súdu, pričom je podľa ustanovenia § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka potrebné zohľadniť závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo. Závažnosť ujmy v rodinnom živote, v súkromnom živote a v citovom prežívaní žalobcov možno posudzovať len z objektívnych hľadísk, pretože nie je reálne možno a empiricky presne zistiť, kto a ako prežíva smrť blízkej osoby a do akej miery ho táto udalosť zasiahla v citovej oblasti a ako rýchlo a akým spôsobom je schopný sa s touto udalosťou vyrovnať alebo čiastočne zmieriť. Je veľmi ťažké sa vžiť do situácie osôb, ktoré všetko prežívali so svojim dieťaťom, o ktoré jedného dňa nečakane prišli.

36. Priznaná náhrada nemajetkovej ujmy nemôže nikdy nahradiť stratu blízkej osoby. Jej úlohou je len blízkym kompenzovať, respektíve zmieriť veľmi negatívne zážitky. Jedná sa o primeranú, nie úplnú náhradu, keď zásah do rodinného a súkromného života žalobcov sa objektívne nedá vyčísliť. Nemajetková ujmy slúži na zmiernenie následkov citovej ujmy, ktorú žalobcovia utrpeli. Súd však považuje za potrebné uviesť, že výška tejto náhrady nemôže slúžiť ako nástroj pomsty voči osobe, ktorá túto bolesť žalobcom spôsobila. Súd zdôrazňuje, že zároveň nemôže slúžiť ani ako nástroj obohatenia sa, ani ako nástroj na ekonomickú likvidáciu škodcu.

37. V našom právnom systéme nie je vôbec upravená výška náhrady nemajetkovej ujmy. Je to vecou úvahy sudcu, ktorý prejednáva a rozhoduje tú, ktorú konkrétnu vec. Je dôležité povedať, že súd je toho názoru, že žiadna finančná suma nemôže blízkym odčiniť stratu najbližšej osoby.

38. Súd porovnával okolité krajiny, konkrétne v rámci Európskej únie. Súd porovnal Českú republiku, s ktorou Slovenská republika zdieľala v minulosti rovnaké právne normy, upravujúce náhradu nemajetkovej ujmy. V Českej republike boli zavedené, no neskôr boli zrušené, paušálne náhrady nemajetkovej ujmy. Za smrť manžela a deti sa priznávalo 240.000 Kč. Súd pri svojom rozhodovaní ďalej vychádzal a porovnával aj úpravu v zák. č. 215/1996 Z.z o odškodňovaní obetí násilných trestných činov, kde v § 5 ods. 1 tohto zákona je uvedené, že ak bola trestným činom spôsobená smrť blízkej osoby, má poškodený nárok na vyplatenie odškodnenia v sume 50 násobku minimálnej mzdy. Ďalším dôležitým ukazovateľom pre rozhodnutie súdu o výške náhrady nemajetkovej ujmy bolo rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 24 Co 479/2012 zo dňa 13.11.2013, v ktorom bolo priznané zadosťučinenie za stratu syna pri dopravnej nehode vo výške 25.000 €.

39. Súd z tohto dôvodu tak považoval za dôvodné priznať žalobcovi v 1. rade, ako rodičovi usmrtenej osoby, náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,-€, ktorú považoval súd za adekvátnu s prihliadnutím na ich dobré vzťahy, na čas ktorý spolu prežili, ako aj na to ako sa strata dcéry podpísala na fyzickom a psychickom stave žalobcu v 1. rade. Dôležitým aspektom je podľa názoru súdu aj dopad tejto straty na podnikanie rodičov. Žalobca v 1. rade taktiež nenávratne prišiel o možnosť tešiť sa v budúcnosti z vnúčat ako aj o pomoc dcéry v starobe či chorobe. Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy boli zohľadnené aj okolnosti nehody, t.j. hrubé porušenie pravidiel cestnej premávky zo strany žalovaného v 2. rade, ktoré konštatoval aj odvolací trestný súd. Súd taktiež vzal do úvahy aj skutočnosť, že žalovaný v 2. rade sa rodičom nebohej doteraz neospravedlnil a nenahradil ani náklady spojené s pohrebom. Žalovaný v 2. rade síce v v záverečnej reči v trestnom konaní vyslovil ľútosť, no svoju vinu však poprel.

40. Pri stanovení výšky náhrady tejto nemajetkovej ujmy súd zároveň vychádzal z majetkových pomerov škodcu, t.j. žalovaného v 2. rade, ktorý medzitým získal vysokoškolské právnické vzdelanie a v súčasnosti pracuje ako advokátsky koncipient. Súd má teda za to, že priznaná suma nemajetkovej ujmy nebude pre neho likvidačná vzhľadom na profesiu, ktorú vykonáva a jeho predpokladaných budúcich príjmov.

41. Súd zároveň nezaviazal žalovaných v 1. a 2. rade solidárne zaplatiť žalobcovi v 1. rade náhradu nemajetkovej ujmy. Vychádzal pritom z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 18/2016 zo dňa 22. júna 2016, kde súd konštatoval, že sa nejedná o prípad pasívnej solidarity a z tohto dôvodu vo výroku svojho rozhodnutia uviedol, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia povinnosť druhého žalovaného.

42. Súd zamietol návrh žalobcu na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov zo dňa 28.9.2017, nakoľko tento bol podaný po uplynutí lehoty stanovenej súdom na pojednávaní dňa 25.8.2017. Dovolenka žalobcu taktiež nie je dôvodným ospravedlnením zmeškania lehoty a navyše žalobca bol už predtým viackrát vyzvaný na predloženie dôkazov resp. návrhov na vykonanie dôkazov.

43. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 2 CSP. Súd vychádzal z toho, že Civilný sporový poriadok nemá obdobné ustanovenia, ako bolo ustanovenie § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Zásadu úspechu vo veci je potrebné uplatniť aj na konania, ktorých výška závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Nemožno zaťažiť žalobcu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu na základe úvahy súdu, či znaleckého posudku. Vhodným riešením bude, že žalobca v 1. rade má právo na plnú náhradu trov konania, avšak iba z prisúdenej sumy, nie zo žalovanej. Priznanie plnej náhrady trov konania z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspechu vo veci, keďže ten sa skúma, čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku (Veľký komentár Števček a spol., Nakladateľství C. H. Beck). Keďže výška plnenia v časti náhrady škody na zdraví závisela od znaleckého dokazovania a samotná výška náhrady nemajetkovej ujmy od úvahy súdu, z tohto dôvodu súd mal za to, že je dôvodné žalobcovi v 1. rade priznať plnú náhradu trov konania, avšak iba z prisúdenej sumy tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Vzhľadom k tomu, že konanie vo vzťahu k žalobkyni v 2. rade bolo zastavené z dôvodu späťvzatia, z tohto dôvodu ani nemá nárok na náhradu trov konania. V zmysle § 257 Civilného sporového poriadku súd nepriznal žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v 2. rade.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinná strana dobrovoľne nesplní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnená strana môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.